

Záhada zmizelých koťat

VYŠETŘOVATELKA

TERKA

bamb**oo**k

Záhada zmizelých koťat

VYŠETŘOVATELKA

TERKA

Madla Pospíšilová Karasová
ilustrace Eliška Straková

Prázdniny pro kočku

Teri, vstávej, zlatíčko!“ vzbudil ji maminčin hlas. Zněl laskavě, ale neoblomně. Nejradši by si přetáhla peřinu přes hlavu a spala dál, ale nechtěla, aby se rodiče začali doopravdy zlobit.

Byla vzhůru, ale oči měla pořád pevně zavřené. Cítila mámin útlý ukazováček, jak ji lechtá po tvářích, cvrkná do nosu, kterému mamka říkala pršáček, i když věděla, že se kvůli tomu Terezka durdí. Pořád dělala, že spí.

„No tak, Terulinko, vstávej, beruško moje, za půl hodinky musíme vyrazit,“ slyšela mámin hlas, v němž už zazníval lehce netrpělivý tón.

Následoval polibek na tvář, zaklepání na čelo, odhrnutí peřiny, „prdnutí“ pusy na pupík. Terka se proti své vůli rozřehtala, když máma s legračním úšklebkem oddálila svou usměvavou tvář od jejího pupíku, na kterém ji ještě lechtal dotyk teplých, plných rtů.

„Ale mamí, nech toho! Nejsem malá holka!“ vztekala se naoko Terka, ale pro jistotu ze sebe skopla peřinu. Nechtěla, aby mámu napadlo ji třeba ještě začít lechtat. Na to už se vážně cítila dost stará.

Tyhle ptákoviny mamka dělala, když byla Terezka malá, ale nevzdala se jich, i když její dcera už vyrostla. Aspoň Terka si připadala jako velká holka. Bylo jí deset a většinou na podobné blbiny neměla náladu, ale dnes ji rozesmály.

„Už vstávám, mami, už vstávám, hlavně mě nemuč,“ zakvílela jako herečka, když se nad ní máma sklonila s výrazem děsivého vraha a napřáhla ruce, že ji ulechtá k smrti.

„Tak šup, koťátko! Vstávat, nasnídat, vyčistit zubiska. Tašku už máš v předsíni a pak šupec do Klopiny!“ zavelela máma s předstíraným nadšením.

Terezka hraně zaskučela a vyskočila z postele. Zatímco si stlala postel, zahlédla už jen mámina záda a uslyšela spěšné kroky vzdalující se dolů po schodech.

Věděla, že nemá šanci vyjednávat. Ostatně to zkoušela už od začátku prázdnin, ale marně. „Ani náhodou,“ povzdechla si.

Máma s tátou museli chodit do práce a na tábor měla jet až na začátku srpna. První týden prázdnin se u ní rodiče střídali podle toho, jak měli služby

v nemocnici. Tím pádem byla doma dost často sama, ale celkem jí to vyhovovalo. Mohla být na mobilu, pařit hry na playstationu, na oběd si zalít čínskou polívku nebo si strčit do trouby mraženou pizzu, jenže mámě i tátovi tohle z nějakého divného důvodu prostě vadilo.

Takže ji jako obvykle postavili před hotovou věc. Pojede k babičce. Do Klopiny. Do pidivesničky, kam s nimi jezdila už jako malá holčička. Bydleli tam na výminku, v malinkém domečku, ve kterém teď žila babička Dobra.

Ještě loni tam byla společně s rodiči a už tehdy se dost nudila. Prostě tam nebylo co dělat. Žádná wi-fi, počítač, jen malá stará televize, kterou měla babička v obývacím pokoji. Jinak nic.

Chodili na houby, jezdili po výletech, na koupák a tak. Jako celkem to šlo, ale nedovedla si představit, co tam bude dělat sama jen s babičkou.

„To bude totální pruda,“ ucedila, když si oplachovala obličej proudem studené vody. Povzdechla si.

„Terezo, pohni, musíme vyrazit!“ hartusil na ni zespoda mámin hlas. Veškeré blbiny ranního probouzení byly zapomenuty a zbyla jen obvyklá nervozita.

Nedalo se ale nic dělat, takže jen nesouhlasně zavrtěla hlavou na svůj odraz v zrcadle a spěchala dolů do kuchyně.

Cesta

Za deset minut už seděla v autě vedle mámy. Na svých deset byla opravdu vysoká, nejvyšší z celé třídy, takže se nemusela mačkat v dětské sedačce a mohla už sedět na sedadle spolujezdce.

Jseš dlouhá jak tejdén před výplatou, říkával jí tatínek se smíchem, ale Terka nechápala, co tím myslí. *Jako že se nemůže dočkat výplaty, a tak je ten týden dlouhý?* vrtalo jí hlavou. Teď jí ale místo přemýšlení nad tátovými hláškami kolovaly hlavou myšlenky, co asi bude v Klopíně dělat. Měla sto chutí začít fňukat.

„Terko, pásy!“ vytrhla ji maminka z přemýšlení a usmála se na ni. „Fakt chceš sedět tady, na sedadle smrti?“ pronesla naoko tak vážně, až se Terka neovládla a začala se hihňat. Nechápala, proč se zrovna tomu místu takhle říká, ale ten název měl v sobě nádech nebezpečí a rizika a ona sama zbožňovala napětí.

Ráda četla detektivky, které tajně brala z máminy knihovničky, a když byli oba rodiče v práci, dívala se

na *Kriminálku Miami* a podobné seriály. A i když by to nikdy v životě nikomu ani za nic neprozradila, ani Luce a Katce, svým nejlepším kamarádkám, chtěla být policistkou, až vyroste, a řešit vraždy, stejně jako v napínavých seriálech plných akce a nebezpečí. Holky ještě vůbec neřešily, co budou dělat, až budou dospělé. Lucka uvažovala, že bude zdravotní sestřička nebo doktorka, a Terka jí nechtěla brát iluze, ale od rodičů, kteří pracovali ve zdravotnictví, moc dobře věděla, jak je to strašně náročné.

Já nikdy doktorka ani sestřička nebudu, brrr, přemýšlela teď Terka, pohodlně usazená vedle mámy, právě když mījely přeškrtnutou ceduli s názvem města, ve kterém se narodila.

Ach jo, mně se tam tak nechce, zavrtěla se neklidně na místě a odolávala nutkání poprosit mámu o zastavení, aby si z kufru mohla vytáhnout aspoň tablet. *Jenže to bych zas musela poslouchat hafo řečí o tom, že to tu půlhodinku vydržím a že mám radši koukat z okna na přírodu. Bla bla bla bla bla,* ušklíbla se a začala krámovat v batůžku, který měla na podlážce pod nohama.

„Terezo, co děláš? Sedni si pořádně!“ napomenula ji máma.

„Jenom hledám telefon, se nudim,“ odpověděla a chvíli odolávala nutkání vystrčit jazyk ve vzdorném gestu.

„Doteď jsi telefon nepustila z ruky, nech ho v bato-
tohu. Když do něj budeš koukat, udělá se ti zase
špatně,“ připomínala jí máma, a jako by její slova
nějakým zvláštním kouzlem zapůsobila na její žalud-
dek, ten se zhoupl jako při veletoci a Terka škytla.

„Co je? Je ti zle? Mám zastavit?“ bystřila máma
a zasypávala dceru další salvou otázek. „Chce se ti
blinkat? Ty sis nevzala ten Kinedryl, co jsem ti nachys-
tala u jogurtu? Máš připravený igeliťák?“ pokračovala
maminka s kadencí kulometné palby.

Samý otázky, samý otázky, to je jak u výslechu,
pomyslela si Terka znechuceně a jen zakroutila hla-
vou, jako by máminy dotazy byly otravná moucha,
kterou může tímhle gestem odehnat.

„Ne, ne a ne. Ten blbej Kinedryl jsem si nevzala,
protože jsme pak spěchaly, ale blbě mi není a igeli-
ťák nepotřebuju,“ odsekla vzdorně na další zjišťo-
vací otázky a ještě potichu dodala: „A nechce se mi
k babičce.“

„Beriško, já vím, ale budeš tam jen týden a my za
tebou pak s taťkou přijedeme, jo? Babi se na tebe těší
a třeba přijede i teta Lenka s holkama, ty máš pře-
ce ráda, ne?“ snažila se ji ukonejšit máma.

„Jenže ony jsou mnohem starší než já, mají
kluky a už předloni si se mnou Bětka vůbec nehrála.
Byla akorát našťvaná, že za ní furt lezu jak ocásek,“

posteskla si Terezka. Schválně to zveličovala, aby jí bylo mámě líto. Věděla, že když sestřenice z druhého kolena přijedou, budou se jí věnovat a hrát si s ní, i když jsou o deset let starší než ona, ale prostě ji štvalo, že musí jet na venkov. Připadalo jí, že ji rodiče pořád vidí jako malou holčičku, která nemůže zůstat sama doma.

„Já bych to doma fakt zvládla!“ zkusila ještě naposledy zaprotestovat, ale okamžitě přestala, když po ní máma střelila pohledem, který si šetřila pro nespolupracující a protivné pacienty.

„Hele, tam chovají ovce! Vidíš tamtu?“ máchla máma prstem ke své straně vozovky. „Jé, ta má ale vlny, na dva svetry určitě,“ pokoušela se zamluvit dceřiny námitky.

Terka tím směrem jen zběžně mrkla. *Hmmm, ovce, jako bych nikdy žádnou neviděla. Jezdíme tady furt. Co je na ovcích tak zatraceně zajímavýho?* odfrkla si.

„Vzala sis nějaký hry, zlato?“ začala ji máma zase zasypávat dotazy a Terce se chtělo řvát a brečet a vztekat se, ale to by pak musela poslouchat, že se chová jako malá holka, takže jen našťavaně odsekla, že ne, že si nic nevezala, protože babička umí tak akorát dámu nebo člobrdo a tyhle hry babi doma má.

Za chvíli i mámu přestalo bavit udržovat nucenou konverzaci, raději zapnula rádio a poslouchala

rockové písničky. Zatímco dcera vedle ní seděla jako pecka a sledovala ubíhající krajinu, začala si máma zpívat do rytmu a poklepávala do toho na volant.

Ježíš, to je tak trapný! Kdy už tam budem? proběhlo Terce hlavou, když teď musela poslouchat mámin melodický zpěv. Pokrčila nohy v kolenou, pak je natáhla a položila na palubní desku.

„Terezo! Ty nohy! Okamžitě je dej dolů, zatraceně!“ zakřičela máma, až v dceři hrklo. „Kolikrát jsem ti říkala, jak je tohle strašně moc nebezpečný! To ti to mám opakovat pokaždé, když jedeme autem? V palubovce je zabudovaný airbag, a když do nás někdo jen lehce ůkne, aktivuje se takovou rychlostí, že ti ty nohy vystřelí nad hlavu! Před měsícem nám přivezli sedmnáctiletou holku a měli jsme co dělat, abychom ji zachránili. Do konce života bude na vozíku, nebude chodit...“ pokračovala dál máma a Terce se chtělo brečet. Nohy už měla dávno na zemi, ale máma přesto pořád pokračovala.

„Nechceš si radši zase zpívat?“ pípla nakonec potichu Terka, ale bylo to marné. Po zbytek cesty už máma jen našťvaně mlčela a Terce se zvedal žaludek při představě vykloubených nohou a děsivých vnitřních zranění. Tohle nechtěla. Přála si jen, aby máma přestala zpívat jako puberťačka ve sprše. Nechtěla ji našťvat. I přesto se jí to podařilo. Zase.

Ach jo.

„Tak vidíš, už jsme tady. Nakonec to uteklo docela rychle,“ pronesla máma, když zastavily u domečku s křiklavě žlutou fasádou.

„Podívej, Slíďa tě jde pozdravit,“ kývla máma k příjezdové cestě, kterou tvořily vyjeté koleje ve svěží zelené trávě.